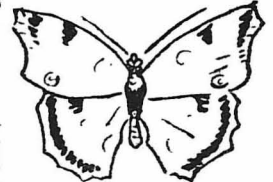
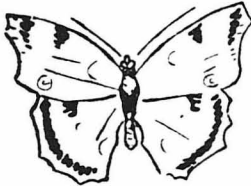


ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΦΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟΥ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

— Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος "Λασηρ Ρουλταμπιλ, αστυνομικός συντάκτης της "Εποχής", άλλα και μοναδικός ιτετέκτιθ, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προσκαλεσμένος απ' τον ίδιο τον Τσάρο, ο οποίος του αναθέτει να προστατεύσει τον στρατηγό Τρεμισάσφ, από τις άπειρα πολλές και μυστηριώδεις δολοφονικές απόπειρες που γίνονται εναντίον του. Ο Ρουλταμπιλ ηγείται διάφορος στην έλεγχική βίλλα του Τρεμισάσφ, όπου τον δένεται η γυναίκα του στρατηγού Ματρίνα Πέτροβνα, η άριστομένη αυτή σύζυγος, η οποία άγρυπνη μερώνεται για την ασφάλεια του άντρου της. Ο νεαρός δημοσιογράφος διώχνει απ' τη βίλλα όλους τους άστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την ασφάλεια του στρατηγού, έπειθεκνώντας τους με αρετική έξουσιοδότηση του άστυγο της άστυνομίας Κουπρίαν και άνταξιδάει μόνο του τα καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνοδευόμενος από την στρατηγίνα, ηγείται στην τραπέζα της βίλλας, όπου βρίσκεται ο στρατηγός, που έινε τραυματισμένος στο πόδι από την τελευταία απόπειρα εναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Μα, άμεως η πόρτα της τραπέζας άνοιξε πάλι και όλοι, κυριευμένοι από τρομο, βλέπουν να προβάλλει απ' το άνοιγμα της ένα χέρι άπληρο με περίστροφο, το όποιο διευθύνεται εναντίον του στρατηγού.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό χέρι με το περίστροφο έξακολουθούσε να σημαδεύει τον στρατηγό. Μά, έξαφνα ύψώθηκε λίγο και τρεις άλλεάλληλοι πυροβολισμοί άντηήσαν...

"Όλοι έβλεπον τó μάτια τους, νομίζοντας πως όταν θα τ' άνογαυ πάλι, θα έβλεπαν τον ήρωό στρατηγό σωφασμένο και πλέη στο αίμα του.

Μά, παραδόξως, τίποτε τέτοιο δέν συνέβη. Η Ματρίνα Πέτροβνα, η οποία είχε όμορψει μπροστά για να προστατεύσει με τó ίδιο της τó σώμα τον άντρώ της, βλέποντας τον δολοφόνου, νόσε πως είχε δεχτεί ή ήδ α τις σφαίρες του δολοφόνου. Μά, ούτε μόνο έννοιωθε πονθνά, ούτε αίμα έβλεπε...

Λοπόν, τί είχε συμβεί;... Κανένας δέν μπερούσε να δώσει μια έξηγήση... Η σφαίρες τί είχαν γίνει;... Η Ματρίνα Πέτροβνα τó άνακάλυψε πρώτη.

"Από πάνω απ' τον στρατηγό κρεμόταν μια προσκοπιογραφία του, ή όποια τον παρίστανε όιος ήταν τον καιρό που άνηγετασε ως άκόλουθος στην Προεδρία των Παρισίων. Στην εικόνα λοιπόν αυτή, στο μέρος άνω δός της καρδιάς, είχαν σφηνωθεί ή τρεις σφαίρες, σχηματίζοντας ένα μικρό τρίγωνο.

— Κυττάχτε! Κυττάχτε! φώναξε ή στρατηγίνα με φρίκη.

Οί προσκαλεσμένοι ύψωσαν τα βλέμματά τους και είδαν αυτό που τους έδειχνε ή Ματρίνα Πέτροβνα. Μά, ή άποκάλυψη αυτή, άντι να τους φωτίσει, τους υπέρδανε ακόμα περισσότερο.

Τί σημανε αυτό; Γιατί ο δολοφόνος, άντι να χτυπήσει τον ήδo τó στρατηγό, πράγμα που θα μπορούσε να τó κάνει εύκολότατα, αφού όιος φανόταν, ήταν τόσο έπιδέξιος σκοπευτής, είχε προτιμήσει να στείλει τις σφαίρες στο πορτραίτο του; Μήπως αυτό άποτελούσε καμιά προειδοποίηση;

— Μά που έινε ή Ρουλταμπιλ; φώναξε έξαφνα ή Ματρίνα Πέτροβνα.

Πράγματι, ο νεαρός ρεπόρτερ είχε γίνει άφαντος απ' την τραπέζα.

Από που λοιπόν είχε φάγει;... Ο δολοφόνος, αφού τράβηξε τó χέρι του, είχε κλειδώσει την πόρτα πίσω του...

Νέο μυστήριο πάλι... Η Ματρίνα Πέτροβνα έτοιμαζόταν να φωνάξει όταν έξαφνα ο κρότος ένός κλειδιού που στριφογύριζε στην πόρτα, την έκανε κι' αυτή και τους άλλους ν' άπομείνουν άκίνητοι στις θέσεις τους.

Σε μια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε... Όλοι περίμεναν να ήδουν κάτι τρομερό, κάτι άφάνταστο, κάτι που ή' άποτελούσε τή μορφή και τραγική συνέχεια του προηγούμενου έπεισοδίου...

Η έκπληξη όμως όλων ήταν άπερίγραπτη, όταν είδαν τον Ρουλταμπιλ να παρουσιάζεται γελαστός, σέρνοντας κυρολεκτικώς πίσω του, ιπό την άπειλή του περιστρόφου του, έναν άνθρωπο!

— Όρίστε ο άνθρωπος μας! έλεε. Τόν έπασα τή στιγμή που έφηνε!

— Μά, τί συνέβη λοιπόν; ρώτησε ή στρατηγίνα, κυττάζοντας διαδοχικά τον Ρουλταμπιλ και τον αιχμάλωτό του, στο πρόσωπο του όποιου άναγνώρισε έναν απ' τους άστυνομικούς που φύλαγαν τήν έπαυλη.

— Άλλοδύτατα, κυρία μου, άπάντησε ο

νεαρός ρεπόρτερ. Ο άνθρωπος αυτός, που τον έδωξα από όίλους με τους άλλους συντρόφους του, δέν ήθελε να χάζει την καλοτέρας του στην έπαυλη και τó γενναία πουριτανό που τούς δινε κάθε τόσο. Σκέφθηκε λοιπόν να σάς τρομοκρατήσει και να σάς δώσει τήν έντύπωση ότι ή ασφάλεια σας άπειλείται, έφόσον δέν σάς προστατεύει ή άστυνομία... Κι' ή άλήθεια έινε ότι θα τó κατώφλωνε αυτό που ήθελε, άν δέν τον έπασα.

Η στρατηγίνα έφριξε ένα βλέμμα γεμάτο όργη εναντίον του μυστικού άστυνομικού κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τον Ρουλταμπιλ, τον ρώτησε μ' ένα τόνο γεμάτο εύγνωμοσύνη:

— Μά, πείτε μου, άγαπητέ μου παιδί, πως κατορθώσατε να όγητε από δώ μέσα, αφού ή πόρτα ήταν κλειδωμένη;

— Από τó παράθυρο, άπάντησε γελόντας ο Ρουλταμπιλ και δείχνοντας τó άνοχτό παράθυρο του δωατίου. Κινδύνεα βέβαια να σπάσω τó πλενό μου, μά, εύτυχώς, πήδηξα σε μια κοιά χόμα... Έτρεξε άμέσως προς τήν είσοδο του σπιτιού κι' έκει άκρωδώς πέτυχα τον κύριο από δώ να φεύγει με όλη του τήν ήναχία...

— Άδελφί! έμψλαξε ή στρατηγίνα, δίνοντας μια κλωτσιά εναντίον του άστυνομικού, ο όποιος έκλαψε και ζήτησε με άκατάληπτα λόγια τó έλεός της.

— Και τώρα, άς τον στείλωμε στο φίλο μου τον Κουπρίαν! έλεε ο Ρουλταμπιλ, ο όποιος έβγαλε τó καιρό του κι' έγραψε ένα σημείωμα.

— Να τον πάη ο ύπασπιστής μου, ο Μγάλης, ο Κορσαζόφ! έλεε ο στρατηγός που απ' τή στιγμή εκείνη δέν είχε πεί τίποτε και που δέν φανόταν καθόλου ταραγμένος απ' τó έπεισοδίο. "Άς πάει με τó αυτοκίνητο, για να έναγυρίσει γρήγορα.

Ο ύπασπιστής φόρεσε τó πιλήκό του και χαρέθηκε στρατιωτικά. Έπειτα, παίρνοντας τον άστυνομικό που έξακολουθούσε να κλαίη, καθώς και τó σημείωμα που τó έδωσε ο Ρουλταμπιλ, βγήκε έξω.

Μετά μισή ώρα, μέσα στην τραπέζα, οί προσκαλεσμένοι του στρατηγού γελούσαν και φλυαρούσαν ξένοιαστα, σαν να μην είχε συμβεί άπολύτως τίποτε. Ο ήδoς ο Τρεμισάσφ φανόταν ο εύθυμότερος απ' όλους. Σε μια στιγμή, ύψωσε τó ποτήρι του με τή σαμπάνια και έλεε:

— Στην ήγεια σας, άγαπητέ μου Ρουλταμπιλ... Ζήτω ή Γαλλία, μικρό μου φίλε!...

Και γυρίζοντας προς τήν κόρη του, πρόσθεσε:

— Νατάσα, παιδί μου, μην ξεχνάς πως έχουμε ένα τόσο άγαπητό ξένο... Πρέπει λοιπόν να μās τραγουδήσεις κάτι... Ο πρώτος ύπασπιστής μου ο Βόρις, θα σε συνοδεύσει με τήν γκούζλα του... Τραγουδισε για να εύχαριστή ή ο πατέρας σου που τόσο σ' αγαπάει...

"Όλων τó βλέμματα γύρσαν τότε προς τή Νατάσα, ή όποια είχε σηκωθεί.

Στό Ρουλταμπιλ προάπτων, τώρα που τήν έπρόσθεσε καλύτερα, έκανε καταπληκτική έντύπωση, ή γαλήνια όμορφά της νέας κόρης. Τον έξάνισε ή άόλυτη ήρεμία του προσώπου της, ή άτέραντη γαλήνη του και ή άρμονία των χαρακτηριστικών του. Η Νατάσα φανόταν ως είωση χόρων. Άφρανα μαλλιά μαυρα πλαίσαισαν τó άγλαιστόδες μέτωπό της και κυλούσαν σε μπουκιές σ' αυτά της, σκεπάζοντάς τα. Τό προφίλ της ήταν γοργόμεινο. Κάτω από τά κατακόκκινα σαν ματωμένα χείλη της φανόντουσαν δόντια μικροής λίκαντας. Είχε άνάστημα μέτρο κι' όταν βάδισε, έπαιρνε τή λυγρή μεγαλοπρέπεια των παρθένων των προσαρτητών ζωγράφων. Μά, τή μεγαλειότη η της τήν έκλειναν τó μάτια της που είχαν βαθυγάλαζο σκοτεινό χόμα... Τίποτε δέν θα μπορούσε ν' άντιταδή σ' αυτά τά μάτια...

Άφου ξεκρέμασε τή γκούζλα, τήν όποια έδωσε στον πρώτο ύπασπιστή του πατέρα της Βόριδα Μορζάωφ, έλεε:

— Τι θέλετε να σάς τραγουδήσω;

— Ο,τι θέλετε, παιδί μου, άπάντησε ο στρατηγός. Πές τίποτε γαλλικό, προς χάριν του ξένου μας.

Τότε, ενώ ο Βόρις τή συνοδεύει με τή γκούζλα, ή Νατάσα άρχισε να τραγουδά τó παραινάτο τραγούδι:

"Όταν τó βράδυ θάρθη ή στιγμή να χωριστούμε, ο άγγελος του ήπνου άς σε σκεπάσει με τά γαλάζια του φτερά!...



Είδαν τον Ρουλταμπιλ να παρουσιάζεται γελαστός, σέρνοντας έναν άνθρωπο.

> Τα μάτια σου ως ξεκουραστούν από τόσα δάκρυα κι' η γαλήνη ως αντικαταστήσει την αγωνία μέσα στην καρδιά σου...

> Μιά μαγική και γλυκιά άρμονία ως απλωθεί μέσα στην ψυχή σου, πατέρα μου πολυαγαπημένε, κι' η εικόνα μου ως βρισκείται πάντα μικρός στα μάτια σου...

Η Νατάσα είχε φρονή εξαιρετικά γλυκερά κι' η γοητεία της συγκινούσε βαθιά. Τα λόγια του τραγουδιού της φαινόταν πως είχαν μιά ξεχωριστή σημασία για τους παρευριστούς, γιατί η συγκίνησή τους ήταν μεγάλη και δάκρυα φαινόταν στα μάτια τους. Ο μόνος που δεν έκλαψε, ήταν ο Μιχάλης Κορσακώφ, ο δεύτερος ύποπτος της του στρατηγού, ο οποίος στο μεταξύ είχε γυρίσει κι' ο ίδιος φάνηκε στο Ρουλιτσιλί σαν άνθρωπος με καρδιά γερή κι' όχι πούδη ενοσθητή στις συγκινήσεις.

— 'Ο στρατηγός, είπε ο Μιχάλης Κορσακώφ, όταν η νέα τελείωσε το τραγούδι της, είναι ένας ένδοξος στρατιώτης, που μ πο ρ ε ι ν ά κ ο ι μ η θ ή η σ υ χ α , γιατί εφοστάμε για την πατρίδα και για τον Τσάρο.

— Ναι!... Ναι!... Επανάβαν συγχρόνως ο Θανάσης Γιώργουβιτς κι' ο Ίβαν Πέτροβιτς. Είπε ένας ένδοξος στρατιώτης που μπορεί να κοιμηθί ήσυχα.

— Η Νατάσα τραγουδούσε σαν άγγελος! είπε τότε κι' ο Βόρις, ο πρώτος ύποπτος της.

— Ναι, σαν άγγελος! άπάντησε Ζωρρά ο Μιχάλης Κορσακώφ, άδειάζοντας το ποτήρι του. Μά, γιατί μιλάτε για την άγνια της καρδιάς του στρατηγού; Εγώ δεν βλέπω να έχη ο στρατηγός καμιά άγνια στην καρδιά του.

— Ούτε κι' εμείς! Ούτε κι' εμείς! είπαν οι άλλοι.

Τότε η Ματρίνα Πέτροβνα έπενέθη στη συζήτηση και είπε:

— Η Νατάσα τραγουδούσε έτσι, γιά να καθησυχάζη τον πατέρα της. Και μάζ συγκίνησε όλους... Δεν έχω δίκιο, στρατηγέ;

— Ναι, έμένα μ' έκανε να κλάψω! ώμολόγησε ο στρατηγός. Μά, ως πού, με τόσα λίγη σημασία γιά να συνέλθουμε... 'Ο νεαρός μας φίλος θά μάζ νομίση ενοσθητός σαν δεσποινίς...

— Κάθε άλλο! είπε ο Ρουλιτσιλί. Η δεσποινίς με συγκίνησε κι' έμένα βαθύτατα με το τραγούδι της. Είπε μιά κλιμακωτής... μιά μεγάλη κλιμακωτής...

— Αλλάς είναι άτ' το Παρ'σι και έξω από μουσική! είπαν με περιφρόνηση οι άλλοι.

Σε λίγο, μιά μεγάλη εδθία έπικρατούσε στην όμιληση. 'Ο Ρουλιτσιλί έβλεπε τόρα όλους αυτούς τους ανθρώπους, σαν μεγάλα παιδιά, που διασκεδάζαν με μ' άπιστητη άθωότητα κι' έβλεπαν μ' έναν τρόπο π' άπιστευτο άδωια. Η στρατηγ'να Ματρίνα Πέτροβνα κάλυψε άδάξια, σηκώνοντας σε κάθε στιγμή, πήγαινε άνησυχη γιά κήνη ένα γύρο στο σπίτι κι' όταν ξαναγύριζε, κάρφανε τά μάτια της στο Ρουλιτσιλί, ο οποίος δεν κοινοταν καθόλου άτ' τη θέσει του, προσέχοντας στα λόγια και στις κινήσεις του καθενός. Τέλος, άναστατώνοντας, καθόταν πλάι στο σέζυγγό της και τον κοιτούσε πως πάει τό πόδι του.

Ο Μιχάλης Κορσακώφ κι' η Νατάσα, άποσταθήμενοι σε μιά γωνιά, κοινοβάνταν με ζωηρότητα ενώ ο Βόρις Μενουζώφ κύτταζε άσρκως πρós το μέρος τους άνησυχα κι' άνυπόμια.

Μά εκείνο που έκανε μεγάλη έντύπωση στο Ρουλιτσιλί, ήταν το καλοκάγαθο ύφος του στρατηγού. Ποτέ δεν φανταζόταν τον φρερό και τρεμερό Τρεμπασώφ να έχη τόσο γλυκιά φευρονομία. Η έφημεροδές του Παρ'σιού είχαν δημοσιεύσει φωτογραφίες του που τον παρουσιάζαν με καλά χαρκτηριστικά και με άγρια έκφραση τινάρανον. Μά, φαίνεται πως τις φωτογραφίες αυτές τις είχε παραμορφώσει έπιτήρες ο φωτογράφος ή ο χαράκτης, γιά ν' ανταποκρίνονται έντελώς πρós τον άνθρωπο, ο οποίος έπι όχτω μέρες — την 'Κόκκινη 'Εβδομάδα — είχε διατάξει τη θανατική έντέλεση έκατοντάδων φοιτητών μ' έργατών στη Μόσχα...

Τι τρεμρές, αλήθεια, που ήταν η μέρες εκείνες της σφαγής και της φωτιάς! 'Ο στρατηγός είχε σταθεί άδυσώπητος άπέναντι των έχθρων του Τσάρου. Όταν η γυναίκα του κι' η κόρη του έπεσαν γυνοπιές μπροστά του και τον βέβησαν με δάκρυα στα μάτια να δώση χάρι στους τελευταίους επαυπάτες, που είχαν καταφύγει σε μιά έργατική συνοικία, εκείνος τους άπάντησε άδιστατα: 'Ο πόλεμος είναι πόλεμος. Πώς θέλετε να δώσω χάρι στους έχθρους του αυτοκράτορός μου;. Και διάταξε να τους τουφεκίσουν όλους. «'Αν άκουγα τό σιμφερόν μου — έξήγησε άργότερα ο στρατηγός Τρεμπασώφ σ' έναν Παρ'σιό δημοσιογράφο, που πήγε να του πλάη συνέντευξη — βιά τους φερόνομοι γλυκά σαν άρνι κι' έτσι τόρα οι μηδενιστάι δεν θά με είχαν καταδικάσει σε θάνατο...».

Με τη συζήτηση και με τ' άσπεία, είχε περάσει άρκετή ώρα. 'Εξάφνα, η Ματρίνα Πέτροβνα φάνηκε πολύ τρομαγμένη... Είχε κιντά-

ξει πρός το μέρος, στο όποιο καθόταν ο Ρουλιτσιλί και δεν τον είδε εκεί... Τι είχε συμβεί πάλι... Βγήκε γρήγορα έξω, διευθύνθηκε πρός τη βεράντα, πήγε στο μεγάλο σαλόνι και συνάντησε τον νεαρό ρεπόρτερ, τη στιγμή που έβγαλε άτ' το μικρό σαλόνι.

— Πού είσαστε; τόν ρώτησε.

Και, χωρίς να περιμένη άπάντησή του, του είπε θιαστικά:

— Έλάτε μέσα!... Οι άλλοι προσκαλεσμένοι σας ζήτηνε! Και μη βγαίνετε ποτέ έτσι έξω, χωρίς να με προσειδοποιήτε...

— 'Ο Ρουλιτσιλί την κύτταξε στα μάτια και της είπε:

— Άπαιτό να με διαγγυήτε όλες τις άποψεις που έβγαλαν έναντίον του στρατηγού.

— Έλάτε! Έλάτε! του είπε η Ματρίνα Πέτροβνα. Οι προσκαλεσμένοι θά έχουν περάσει τόρα στη σάλλα... Δεν μπορώ έδώ να σας πώ τίποτε... Έτσι θά σας πώ όλα... Σούλογ στείτε!...

Πώς μπορώ ν' άφήσω το στρατηγό μόνο στη σάλλα, άπάνω σ τ ό π ά τ ο ι μ α της σάλλας;...

Και έαυρούσε το Ρουλιτσιλί πρός τη σάλλα άπου οι προσκαλεσμένοι διεγρόντοσαν τρεμρές ιστορίες κ ο ν λ ι γ κ ά ν ω ν (λήσων) που τους έκαναν να γελούν δινάτα. Η Νατάσα έξαλοουδούσε να κοινοβάνη με το Μιχάλη Κορσακώφ, ενώ ο Βόρις, που δεν τους άφνε ούτε στιγμή άπό τά μάτια του, είχε γίνει χλωμός σαν το νερό. Η Ματρίνα έβλεπε το Ρουλιτσιλί να καθίση σ' ένα καναπέ κοντά της κι' άρχισε να του λέη:

— Έβγαλαν τρεις άπόψεις εναντίον του στρατηγού. Η δυό πρώτες στη Μόσχα. Η πρώτη συνέθη πολύ άπλά. 'Ο στρατηγός ήξερε πως οι μηδενιστάι τον είχαν καταδικάσει εις θάνατο. Το άτόμωμο μάλιστα της ημέρας εκείνης του πήγαν στο άνάκτορο, όπου έβιμε ως κυβερνήτης της πόλεως, τις καταχρημένες έπαναστατικές προκήρυξεις, με τις άποψεις οι μηδενιστάι πληροφροδούν το λάθ γιά την καταδίκη του εις θάνατο. Άμέσως ο Φένοντς έτσι είναι το μικρό όνομα του σέζυγγό μου — έδωσε όλη την άκολοθία του, άν κι' έτοιμαζόταν να βγή έξω. Και διάταξε να ζέρον το έλκινθό του, ενώ έγώ τον ρωτούσα τρέκοντας τι σκέπτε να κήνη. Με άπάντησε ότι θά έκανε ήσυχα-ήσυχα ένα περίπατο στις λαϊκές συνοικίες της πόλεως γιά να δείξη στους Μοσχοβίτες ότι δεν τρομάζει εύκολα ένας κυβερνήτης που έχει τη συνείδησή του ήσυχη γιάτι έκανε το καθήκον του. Θά ήταν ή ώρα τέσερες κι' η χειμωνιάτικη εκείνη μέρα τελείωνε πιά. Τελίχτηρα στις γούδες μου, γατί έκανε διαβεβαίωμένο κήνο, κι' άρρα άδύθηκα κι' έγώ στο έλκινθρο, κάθησα στο πλευρό του στρατηγού, ο οποίος μου είπε: «'Ωρεια, Ματρίνα! Καλά κήνε; κι' έχχασα μουσ'ό μου! Η παρουσία σου κοντά μου θά κήνη μεγάλη έντύπωση σ' αυτούς τους ήλθους!» Και ζέκνήσαστε, άκολοθώντας το δρόμο της Νουπεργιάας. Το έλκινθρο έτρεχε σαν τον άνεμο. 'Ο στρατηγός έδωσε μόν τον άνεμο.



— Τι θέλετε να σας τραγουδήσω; ρώτησε η Νατάσα τόν πατέρα της.

γερή γροθά στη ράχη του κ ο ν τ σ ά ρ (όδηγός έλκινθρου) και του φώναξε: «Πά σ'α, ήλθ'ε! Θά νομισον πως φερόμιστε!...» Έτσι, προχωρώντας πολύ άργά, φτάσαμε στην Κόκκινη Πλατεία. 'Ως τη στιγμή εκείνη, άπου άπό τους λιγροστές διαβάτες μάζ έβλεπαν και μάζ αναγνώριζαν, έσπευδαν να έξαστανιστούν. Στην Κόκκινη Πλατεία δεν άπηχε κανείς άλλος, εκτός άπό ένα όμιλο γυναικών μπροστά στην 'Εκκλήσια της Περβένου της 'Ιβρίας. Η γυναίκες αυτές, μόλις μάζ είδαν κι' αναγνώρισαν το έλκινθρο του κυβερνήτου, διασκορπίστηκαν σαν ένα κοπάδι άπό κοράκια, βγάζοντας κραυγές τρούου. 'Ο στρατηγός γελούσε τόσο δινάτα, ώστε το γέλιο του άνηκούσε σ' όλη την πλατεία. 'Ο περιπατός μας συνεζόταν χωρίς άξοσημωία έπεισόδα. 'Ετσι κι' έγώ είχα άρχεις να παύω διαφρός. Η πόλις ήταν σκεδόν έρημη, γατί την προηγούμενη άόκιμη μέρα είχαν γίνει μάχες με τους έπαναστάτες στους δρόμους κι' ο κόσμος ήταν τρεμοκρατημένος. 'Ο Φένοντς έλεγε κάθε τόσο: «'Α! φερόνομοι όλοι μπροστά μου... Κι' όμως δεν έχχουν τόσο τους άγαλά...» Και καθ' όλη τη διάρκεια του περιπάτου, μου έλεγε ένα σωρό χαριτωμένα πράγματα...

«Μλούσαμε ήσυχα-ήσυχα πιά, χωμένια μέσα στις γούδες μας, έπάνω στο έλκινθρο κι' είχαμε φτάσει στην πλατεία Κοινοτήτων. 'Ηταν ή ώρα τέσερες και μιά άρκετός και μιά άνάλαρη καταγωγή είχε άρχεις πια ν' αλόνιτοσαν πάνω άτ' το παγωμένο χιόνι. Τα σκίτια φαινότανσαν τόρα σαν μεγάλοι σκετινοί βγχοι δεξιά κι' άριστερά. Το έλκινθρο γλυτροδούσε έπάνω στο χιόνι, σαν βαλβόρι στο ποτάμι σε καρπό γαλήνης. Άξάφνα άκούστηκαν διαπεραστικές κραυγές κι' είδαμε τις σκέζ μερκόν στρατιωτών να παρουσιάζονται άπό ένα δρόμο, σπρώχνοντας μπροστά τους δυό ανθρώπους που τους μαστιγώναν αλύθητα. 'Ο στρατηγός σταμάτησε το έλκινθρο και κατέβηκε κάτω γιά να δη τι γίνεται. Κατέβηκα κι' έγώ μαζί του.

(Ακολουθεί)